

תנ"ו(8). 蛇 - נחשי חנק

נחשי חנק, הגדול בהם ארכו חמישה או שישה ג'אנג, והיקפו חמש או שש אמות²³, וגם השני לו אינו נופל משלושה או ארבעה ג'אנג²⁴, והיקפו גם הוא כזה. גופו מפוספס בדוגמה כעין רקמה²⁵.

האנשים הפשוטים²⁶ אומרים כי באביב ובקיץ²⁷ הם מרבים לארוב לאיילי מונטיאק²⁸ ביערות ההרריים, וכשהאיילים עוברים הם נושכים אותם. הם בולעים מן הזנב ורק הקרניים נתקעות מחוץ לפה, והם ממהרים להיכנס אל בין עצי היער²⁹, מניחים את ראשם ומחכים שהאייל יתעכל, אז נופלות הקרניים לארץ, וגופו של האייל נבלע אל הבטן. לאחר מכן הנחש חלש מאוד. כאשר האייל שלו התעכל, הוא חזק, נראה טוב³⁰, ובעיניו ברק של שביעות רצון³¹ והוא מלא עוז ביחס לאלו שלא אכלו אייל.

יש שאומרים כי בשנה אחת הוא אוכל אייל אחד.

מתוך: "רישום פלאות דרום הרכסים"³²

וכמו כן, אומרים כי נחשי חנק מרבים לאכול מונטיאק, וכאשר האיילים עוכלו לחלוטין, הם נכרכים על עץ ופולטים את העצמות. בעוד הם מתאוששים³³, שומן בטנם עשיר וטוב מאוד. יש שמטילים עליהם שמלת אישה, ואז הם נכרכים ואינם קמים.³⁴ השלפוחית שלהם מתקרבת לראש בעשירית הימים הראשונה, ובאמצעות מתקרבת לזנב.³⁵

מתוך: "שלל מנחות יואו יאנג"³⁶

23 מדובר על אורך של כ-15-18 מטרים, והיקף של כ-1.5-1.8 מטרים. ב"רישום פלאות דרום הרכסים" ובקטע המקביל ב"מקראות הקיסריות" (חלק 六介部 鱗, פרק נחשים חלק אחרון, קטע 20) מופיע היקף של ארבע או חמש אמות, משמע: 30 ס"מ פחות מהטקסט שלנו. ב"שלל מנחות יואו יאנג", בקטע שמצוטט חלקית בהמשך, הוא מתואר כבעל אורך של עשרה ג'אנג, שהם 30 מטרים. אורכם של נחשי החנק הידועים כיום לא עובר את ה-8 מטרים. אמנם מאובנים של נחש חנק מהמין טיטובואה מראים כי אורכו היה 12-15 מטרים וקוטרו כמטר, אולם מין זה נכחד לפני כ-60 מליון שנים.

24 כ-9-12 מטרים.
25 ב"רישום פלאות דרום הרכסים" וב"מקראות הקיסריות" מצויין שמדובר ברקמה ישנה.
26 ניתן לתרגם גם "אנשי המקום", אולם ב"רישום פלאות דרום הרכסים" וב"מקראות הקיסריות" מוחלף הסימן 里 בסימן 俚 ומכוון לאנשים פשוטים.

27 ב"מקראות הקיסריות" מוחלף 春 ב 負, ובכך מושמט האביב ומתורגם "...כי הם עוברים את הקיץ".
28 איילי המונטיאק הם איילים קטנים יחסית. אלו הנפוצים בסין מגיעים לגובה של כחצי מטר, ולאורך של כמטר. ישנן גרסאות של הטקסט בהן לא מצויין כי מדובר במונטיאק.
29 המשפט החל מבליעת הזנב ועד כאן חסר בגירסת "רישום פלאות דרום הרכסים" שהגיעה לימינו. נראה שמדובר בשגיאת סופר.

30 ב"מקראות הקיסריות" במקום 俊 "נראה טוב" או "נאה" מופיע 雉 "מדושן".
31 בגירסת "רישום פלאות דרום הרכסים" וב"מקראות הקיסריות" לא מוזכר הברק בעיניים, ומצויין רק שהוא נראה שבע רצון.

32 בגירסה של "רישום פלאות דרום הרכסים" שהגיעה לימינו, הקטע קיים במגילה האחרונה עם מספר הבדלים.
33 לא ברור ההקשר של ההתאוששות. הסימן בטקסט מצביע על החלמה מפצעי עור, או סתם כאבים. ב"פרשנות לקלאסיקה לא הנהרות" (מגילה ל"ז, פרק 葉榆河, קטע 14) מוזכר נושא הפציעה בסמיכות לאכילת חזירים ואיילים, כך שנראה שהכוונה לכך שעור בטנו נפצע במהלך האכילה, ייתכן שבשל גרירתו על הקרקע. ב"שלל מנחות יואו יאנג" שהגיע לימינו מופיע הסימן 創 במקום 瘡, ולפיכך מתייחס לפציעות ככלל.

34 זהו מקטע מתוך תיאור נרחב יותר של שימוש קולינרי בנחשים בדרום סין, הכולל גם את הדרך לתפוס את הנחש. בפרשנות לקלאסיקה של הנהרות (מגילה ל"ז, פרק 葉榆河, קטע 14) ניתן למצוא את הקטע בהקשרו המקורי.
35 השלפוחית של הנחש משמשת ברפואה הסינית המסורתית, ומכאן ההתייחסות אליה. העשיריות המתוארות הן למעשה השבוע הסיני המסורתי שהכיל עשרה ימים, וכל חודש היה מחולק לשלוש עשיריות כאלו. משמע, הקטע מתאר תזוזה של שלפוחית הנחש בגופו לאורך החודש. על פי הקטע המקביל ב"שלל מנחות יואו יאנג", הטקסט כאן משובש: בעשיריה השניה מגעה השלפוחית אל הלב, ובעשיריה האחרונה היא מתקרבת לזנב.

36 בגירסה של "שלל מנחות יואו יאנג" שהגיעה לימינו, הקטע קיים במגילה ל"ז (קטע 64) עם מספר הבדלים שהמהותיים מביניהם מוזכרים בהערות למעלה.